

KECSKEMÉTI LAPOK

ELŐFIZETÉSI DIJ:

Egész évre 5 frt — kr. Negyedévre 1 frt 50 kr.
Félévre 2 „ 50 „ Egy szám ára 12 kr.

Előzetesi lehet az év folytatán minden hónap elején.

POLITIKAI ÉS TARSADALMI HETILAP

HIRDETÉSI DIJ:

4 hasábos petit sor 5 kr., többszöri vagy terjedel-
mes hirdetésekül árlengedés adatok.

MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP

SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ-HIVATAL: V. TIZED, N-TEMETŐ-ÚTCA 93. SZ.

Belföldi minden beiktatásért 30 kr.

Visszhang.

Ezelőtt egy évvel még nem volt olyan tárgy, mely élelkebben foglalkoztatta volna a közvéleményt a sugárútnál. Foglalkozott vele a közönség, a hatóság, meg vannak hozzá a beeslések is — és ime ma már le van véve a napirendről, s ha föllemlítik is itt-ott, csak úgy szólnak róla, mint valamely eltűnt álomról: volt, nincs!

El kell ismerni, hogy a „Kecskeméti Lapok“ foglalkozott a sugárúttal legtöbbször s legrésztelenebben, sőt az hozta a kérdést szőnyegre is s ha kedvenc terve dugába dőlt, nekem, a dajkáknak kellene azon első sorban sajnálkoznom.

Ilyen sajnálkozó hangot azonban sem egysékes, sem a közönség nem hallott tőlem, nemcsak azért, mert e tekintetben megnyugtató biztatást nyertem attól, a kinek nevéhez van fűzve Kecskemét újabb haladása, hanem azon egyszerű okból, mert meg vagyok arról győződve, hogy a város eme elsőrendű szükségletét kielégítő terv — hacsak a város sorsának intézői köréből minden józan belátás ki nem pusztul — előbb vagy utóbb, de okvetlenül megvalósul.

Ámbár nem busított tehát a nem tölem származott, de általam bugzón felkarolt tervnek napirendről levétele, mert e tényben nem elbukást, csak elnapolást láttam. azt már mégis be kell vallanom, hogy igen jól esett, midőn volt lapom a „Kecskemét“ 43-dik számának vezércikke által a sugárút kérdését feltámasztva láttam s létesítésének szükségét éppen úgy okadatolva, mint azt annak idején a „K. L.“ cselekedte.

Állítja — ugyanis — a „Kecskemét“, hogy a Nagy-Kőrösi-útca a mai forgalom felvételére nem alkalmas — állította ezt a „K. L.“ is; állítja a „K.“, hogy a Nagy-Kőrösi-útcaat szabályozni ma már nem érdemes — állítja ezt a

„K. L.“ is; mondja a „K.“, hogy egyebet kell tehát olesón készíthető s alkalmas közlekedési útca készíteni — mondja ezt a „K. L.“ is; kívánja a „Kecskemét“, hogy az az út legyen széles, lehetőleg rövid, egyenes, szóval sugárút — kívánja ezt a „K. L.“ is; kívánja a „Kecskemét“, hogy a vasúthoz vivő sugárút olyan irányba vezessen, a mely a város fejlődését egészséges talaj felé irányítsa — kívánja ezt a „Kecskemét“, hogy ez a sugárút a felhozottak alapján a Széchenyi-útca legyen: kívánja ezt — a „K. L.“ is?

Nem — ezt már, ezt az egyet a „Kecskeméti Lapok“ nem kívánja.

Miért? Nagyon sokan erre azt felelnék: „Azért, mert a „K. L.“ szerkesztőjének háza nem a Széchenyi-, hanem a Temető-útca van!“

Nos, majd reá térek erre is, most azonban megmondom azt, hogy szerintem, miért nem kívánhatja ezt, legalább még most, a „K. L.“?

Nem kívánja azért, mert nem kívánja a kétszerkettő, nem kívánja a valószínűség, nem kívánja a jelen szükséglet s a Széchenyi útcai sugárúttal kapcsolatba hozott pályaudvar áthelyezését, a mellet, hogy fölösleges, nem is mi tőlünk függ.

A pályaudvar mai alakjában és nagyságában a mai s jövő forgalomnak nem megfelelő — ez tény; hogy ezen segíteni kell — kétséget nem szenved.

Ámde, mikor a pályaudvar meghosszítása — a Szolnoki út illető része fölé emelendő egyszerű hiddal megtörténhet; midőn a kiszélesítés pár hold szőlőföld megvételével megvalósulhat; hogy akkor az állam Bécs—Budapest—Szeged—Temesvár—Orsova stb. közti főközlekedési vonalát útjából kitérítse, épületeit, befektetéseit elhagyva egy neki félre eső óriási új területet vásároljon s kezdje ott az építkezést, berendezkedést előlrol —

azt én addig, a míg Lukács miniszterül a közlekedési miniszter székén s Wekerle a pénzügyén — addig én azt elhinni hajlandó nem vagyok.

Hogyha a város törvényhatósági testülete vasúttal korlátozni akarja a városhoz vezető közlekedést s hogy e tervét megvalósítsa folyamodik a pályaudvar áthelyezéseért s megígéri, hogy az új pályaudvar részére megkívántató területet ingyen adja, sőt talán az áthelyezkedés költségeit is viseli — talán, talán, akkor meghozza az állam a kért áldozatot.

Igenis áldozatot, mert nagyforgalmú közlekedési útjának az már eltérítése volna, hacsak a Széchenyi útca irányja is le kellene térni rendes útirányáról.

Hanem, ha ez megtörténne, akkor már nem lenne olesó a Széchenyi-útca sugárúttá tévése, belekerülne 3—400 ezer forintba, de belekerülhetne sokkal többbe is.

Akarhatná ezt a város hatósága és lakossága?

Alig. Akár akarja azonban, lakár nem, az bizonyos, hogy az említett „olesóság“ már elesett, a mi pedig a mi körülményeink közt is minden esetre fontos.

Sokat akarunk — sokra úgy is sok pénz kell!

Megmarad tehát a Széchenyi-útcai sugárútnak — az egészséges vidék előnye.

Am nézzük, hogyan áll ez a kérdés. Hogyan?

Hát a mostani pályaház környéke egészségtelen?

Ki hallott erről valamit?

Még eddig senki!

A „Kecskemét“ fedezte föl.

Eszembe jut azonban t. laptársunk ez állításáról az egyszerű asztalos, a ki midőn felkapták az ércoporsót s üzlete roszul kezdett menni — elhiresszette, hogy az ércoporsó nem egészséges.

Én szivesen elhiszem, hogy a homoktalaj — egészséges, ha megerőltetem magamat, talán még azt is, hogy a homok jó a tüdőnek is, a szemnek is; de azt, hogy a pályaház felé eső városrészt itt-ott szilárd, fekte földdel váltakozó talaja egészségtelen volna — azt már el nem hiszem.

Ime tehát a pályaudvarnak a Széchenyi-útca végére áthelyezése s e végből a Széchenyi sugárút megteremtése: a felhozott okokkal semiképpen sem igazolható.

De hát — kérdezhetné valaki — ha éppen a felhozott cikk végével nem értek egyet miért mondtam akkor, hogy annak megőrültem? hogy az kellemesen érintet?

Azért, mert úgy van s megőrültem azért, mert én nem keresek érdekeltséget, mint sokan velem szemben tették s én elhiszem, hogy a „Kecskemét“-et a város fejlődése előmozdításának érdeke vezette tervezésében s mikor majd a közvetkezmeny megmutatja, hogy az általa is ohajtott, kívánt előnyök, a pályaudvar mai helyén meghagyása esetén könnyebben, olesóbbban s hamarabb megvalósíthatók — akkor majd odaáll azok közé, a kik a Temető-útcaat akarják a kereskedelem s a város szépülése érdekében szabályozni, szélesíteni, a mit igazán olesón is, — mintegy 40 ezer ftt árán — hamar is meg lehet valósítani.

A Széchenyi-útca kinyitását én is helyeslem, ha nem viszik is oda a pályaházat, csakhogy az még várhat, legalább addig, a míg a Temető- és Vásári-útca szabályozása meg nem történik.

A Temető útca szabályozásánál ma elsőbb rendű kérdést nem ismerek.

Kimondom ezt leplezetlenül, s mivel sokan érdekeltségemet emlegetik, sőt egy városi hivatalnok is, a ki egy év előtt még első helyen megoldást követelő kérdésnek mondta a sugárút kérdését, ma utolsó helyre jelöli, a mint

KECSKEMÉTI LAPOK TÁRCÁJA.

Az élet álom...

Lement a nap, az ég oly csillagos, szép. Hervadt falombot hajt az őszi szél; Nyugodni tér az alkotó természet: Minden a mulandóságról beszél. A rózsát, mely még tegnap égi díszben Mosolyga ott fónn a domb oldalán. Ma már az ősznek játszi kénye hajtja: „Az élet álom, szende szép leány!“ Nekem is volt egy ily szép rózsaszám: Reménytáplálta boldog szép jövő, Milyent a még csalódní meg nem tanult Itjúi egy oly nagyravágyva szó. Jött az élet. Csalódní megtanultam, Midőn a gond veré fel kis tanyám És azt is ismerem, hogy mi az élet: „Az élet álom, szende szép leány!“ Te még ifjú vagy, ártatlan leányka, S nem ismered az élet útait, A melyre egykor életkedv árán Szébbnek remélt jóvendő megtanít. De ha csalódní, bánat éri lelked: Gondolj oh angyal, gondolj én réám S ha nem hiszed most, akkor elhiszed, hogy: „Éltünk csak álom, szende szép leány!“
Moldovai.

Szerelem, szerencse.

— Vázlat. —

Úgy-e sajtóságos cím?
Ugyan, hogy fér e kettő össze: szerel-
lem, szerencse?

Ma már, ebben a mi okos századunkban, a legtöbbben azt hiszik, hogy a szerel-
nem szerencse, mert az embert balga-
ságok elkövetésére készíti s tiszta szerencse,
ha szerelmem nem zavarja a fiatalok nyugalmát, okos terveit.

Akármielyen sajtóságos is azonban a felvett cím, nem sajtóságosabb történetemnél, a melyet már csak azért is elbeszéltek, hogy fölbátorítsam a házasulandókat, most, mielőtt a farsang elfutott volna előttük.

Még van idő, még hasznot meríthetnek, míg elbeszéltem, miként került jó barátságba s azután e sorok fölé a szerelmem és szerencse?

Az én János barátom jámborságból is, jóságból is, ábrándozó lélekből is olyan nagy gyűjteményt halmozott össze, hogy midőn mindezekhez ügyvédí oklevélét is oda tette — bizony egyének alig jutott hely egy szóbas lakásában. Különösen kevés fért be a — pénzről. Hanem azt ő éppen nem tekintette érj bajnak. Tudta ő, hogy a kincs többet ér a mulandó s viszonyos értékű pénznél — kincsre pedig csakhamar szert tett.

Azt hallotta ugyanis, hogy nincs nagyobb gyémánt a szép női szemeknél s nincs nagyobb kincs a szeretet öléjében.

Pézt ugyan nem sokat vittek a kezdő ügyvédhez, a ki még hozzá az ügyvéd leglényegesebb tudományában az előleg kérehsen is gyöngékedett, hanem a szerelmem csakhamar kincshez juttatta.

Ugyanabban a házban, a melyben szerény lakása volt — lakott egy gazdag, de csunya ripacos asszony, annak a csúf

asszonynak volt egy nem kevésbé rút leánykája s ennek a kis rút leánynak volt egy igen szép — nevelőnöje.

Magas volt, mint a cedrus, karos, mint a pálmafa s szép, mint a legszebb rózsabimbó.

Ezek a hasonlatok talán hitványak is ahoz a szép hölgyhöz, a kit az én János barátom, mielőtt a telegkönyvet megnézte volna, mint a mai korszerű fiatal emberek szokták tenni vagy csak a nevét is megtudta volna, mint a mai gyakorlatias legények első sorban is megtudakolták volna — szive egész melegeleg megszeretett.

És ámbár ügyvéd volt — még sem okoskodott, hanem annak a meleg szívnek a lángját engedte magasra lobogni s a leg-rövidebb idő alatt a rút asszonysághoz beállított, hogy a szép nevelőnö kezét ünnepélyesen megkérje.

A rút asszony csak ámult-bámult. Hiszen János ír még csak nem is beszélhetett a leánynyal, azt sem tudja, ki fia leánya? Vajon nem vezette-e valaki e szegény, kezdő ügyvédet félre? Talán a lányt gazdagnak mondták, ezt a nevelőnőt — s ez a jámbor elhitte?

A mit gondolt el íe mondta.

Akkor azután kitűnt, hogy János úr ábrándjai csak a leány felé szálltak — nem beszélt neki a leányról senki s ez a jámbor fiú hajlandó a leányt elvenni magáért, ha szegény is, ha akárci íe — csak őt szeresse! Olyan különösnek tűnt fel ez az ábrándos fiú, hogy a rút asszony egész lelkéből nevetett rajta, de azután mégis győzött benne az igaz érzelm iránti rokonszenv s

mikor eszébe jutott az elháríthatatlannak vélt akadály, szinte megsajnálna János urat s alig merte előadni.

— János úr baj van.

— Talán a kisasszony szive nem szabad?

— Nem, azt nem mondatom.

— Talán nem méltó családja az enyémhez vagy a kisasszony... nem, ezt nem hiszem!

— Nem is azon oldalról fenyeget a baj.

Úgy-e János úr nem beszél más nyelven, csak magyarul?

— De kérem értek én diáku is.

— Ha csak magyarul nekem diáku beszél az baj.

— Miért baj? Nekem csak magyar pörlekedőim vannak, nekem más nyelvre e magyar vidéken nincs szükségem.

— Igaz, igaz, de ön nőülni akar s e végből fordult hozzám.

— Nos? Mi köze a nyelvismeretnek az én szerelmemhez?

— Csak annyi, hogy a kisasszony egy szót sem tud magyarul.

— Hát nem magyar?

— Nem.

— Mindegy én mégis megkérem kezét

— sziveskedjék arról a kisasszonyt értesíteni.

A csoda megtörtént.

A szép leány észrevette már a mi ügyvédünk érdeklődését, nem lepte meg tehát az ajánlat s csupán pár heti gondolkodást kért.

Eddig fejlődött a szívügy, midőn azt a Duna mellett lévő kedves várost elhagytam, mely e kis történetnek színterül szolgál.

hálom azért, mert az én házam a Temető-útcán van: ime én kötelezőleg kijelentem, hogy, ha az én személyem a gát, az én úgynevezett érdekem: tessék azt nekem tudtomra adni, s én az illető úrnak azonnal rendelkezésére bocsátom házamat egy krajeár nyereség nélkül — azon összegért, a mennyibe nekem van.

Megteszem ezt, mert habár nekem hasznom lenne az úta szabályozásából, engem nem az én hasznom vezérelt, hanem egyedül az a meggyőződés, hogy a város közepéből a vasúthoz vivő széles, egyenes útra úgy a kereskedelem, mint a város széplisége érdekében elengedhetetlen szükség van még pedig már most, midőn a Nagy-Kőrösi-úta torkolata torlódáskoknak színhelye csaknem napról napra.

Dalotti Odón.

Kegyelet.

Megcsalódva reményeinkben, kifáradva a lét küzdelmeiben, ha hitünk, bizalmunk sajkája az enyészet zátonyához jut: oly jól esik megpihenünk a rögön, mely egy-egy szerettünk, kedvesünk fölé borul. A reményvesztett ott megtalálja szeggett életkedvére a gyógyító irt. A létért folytatott nehéz küzdelemben elfáult kebel a fagyos hantokon felreszkent apathijából s lelkének nyomasztó terhe sűrű könnyárban olvad fel. A nyugvó halottnak elzokogja fájo keserűvét, csalódását, bűját és bánatát, — s aztán, hogy kiapadt könnyeinek forrása: úgy érzi, hogy már nem fáj semmi, csak egy keserű csalódással öregebb, csak egy édes reménylen árvaib, szegényebb. Úgy érzi, hogy új életre ébredt s ha a multnak kísértő árnya olykor meg is jelenek szemei előtt: kimenekül ahhoz a drága sírhalomhoz és újra küzd és újra bizik, — vagy megnyugszik s lemond...

Nem a vallás, de a teremtés adta az ember szívébe a halottak iránti kegyeletnek erkölcsi motívumát. A kegyeletlő lerovása az elhunyt kedves iránt nem egy felekezet privilegiuma, de joga és kötelessége az egész emberiségnek. A mohamedán, a zsidó, a görög épen úgy elzáródkol évenként elköltözött szeretettjeinek nyughelyéhez, mint a kereszténység halottak éjjelein. Az egyik korszorúval, a másik vezekléssel, vagy jőtkényi cselekedetekkel jelöli meg az időt, melyen a temető lakosai emlékének áldozott, de az erkölcsi motívum mindenütt ugyaz: a kegyelet sugallata.

S ezért halottak napja nem a vallási dogma merev parancsa, de az erkölcsi létnek ünnepe, a kegyelet megnyilatkozása, melynek a vallás adta meg a külső zeneit. Symbolom az a sirou túli élethez, a lélek halhatatlanságának, melybe a gyarló és bizonytalan életű földi halandó törhetlen bizalmát veti, melynek reménye fekezi benne a vad ősteremtészet és tilalomfaja a korlátlanul s törvényt nem ismerő indulatoknak, szenvedélyeknek. Az ember magába száll, a lélek pár órára megtisztul a földi salaktól és látjuk a dolyfős porhüvelyt törten, alázza, hitványul remegve a végítélet igazságosító napjától...

Magam is kíváncsi voltam a kifejlődésre, de úgyem csak hónapok mulva engedték meg, hogy külföldi útamról hazatérjek s érdeklődésem addig kielégítést nem találhatott.

Visszatérve az Angliának nevezett sétatérten mentem keresztül, midőn az én János barátomat a bájos hölgygyel megpillantám. Arca csak úgy sugárzott a boldogságtól.

Örvendezve közeledtünk s egy padra ülve, az én boldog barátom elbeszélte boldogitást adta szerelmének érdekes történetét, mely röviden, kivonatban így hangzik.

Az oldalán ülő kedves hölgy, most már neje — egy tábornok leánya. A mostoha anya sértéseit nem tudván túrni nevelőnévé lett s így kereste kenyerét mindaddig, míg az én János barátom elvette. Beszéli ugyan nem tudtak s most is nagyon kevésre terjed még német tudománya, de azért a kis egy szobás lakás nem szűkölködött abban a ritka madárban a boldogságban. A nő megtalálta a békés, nyugodt életet, a férfi egy őszinte, vonzó sziv kincsét s egymás boldogságán napról-napra nevedekett a közboldogság.

Talán ma is a kis egy szobás lakásban örülnek egymásnak, ha pár héttel találkozásunk előtt a hölgy nagybátyja magához nem hívta volna a boldog házassagot.

Az öreg, gazdag, kedélyes aglegény volt s mikor leánytestvérének árnya megírta részletesen férjhez menése történetét — magához hívta azt a ritka férfit s föltette magában, hogy megtrétálja.

Nekem nincs halottam.

Céltalanul bolyongok a néma sírvilágban. Köröttem nyugsg emberáradat érdekek gyönyörködik a tarka korszorú özőben s a mecsek és lampionok vakító szinompájában. Valódi művirágok és a legfinomabb pipereárak változatos kiállításai! A sétálok komoly szakértelemmel teszik meg az egyes „kegyelet-cikkék” árara vonatkozó megjegyzéseiket. A szerény sírdombnak apóloja, sóvár, irigy szemekkel nézi a szomszédos sírbolt fényes ékeségeit s csipős megjegyzéseket kockáztat az illető család vagyonai állapotára, a családtó szerény fizetésére...

Ime: a felvilágosodott fin de siècle kegyeletadója! Irigykedés, különös bozantsági vágy, erősakos pompa s örült piperevásár még a holtak birodalmában, a kegyeletnek eme szent országában is!... S midemt a jőtkényi sziv, az áldozatkészesség örve alatt, mely nem ismer határt önerényei dícséretében s vásárra viszi a legszentebb érzelmeket...

Megállapodom egy díszes sírhalomnál. A sírbant s a fejta elárasztva a korszorúk özőnével, a szalagok nemzeti színben mutatják az aranyos felirát: „Elhunyt jelesünknek!” „A nemzeti génius felkentének!”

Igazat mond e fölírás. A nemzeti szellem őszinte bajnokát, nagy költőt s honfitakar s sírhalom, kit életben nem értett nemzete s mert a szabadság, az alkotmányos eszmék hirdetője volt műveiben, a gyáva nemzedék sárral dobálta meg.

Az utókor kegyeleté fejfáját tisztel meg az elismerés bahérkoszorújával. De vajjon a babér, a hervatag korszorú ki engeszetheti-e a halottnak emléket, ha az eszmék, melyekért küzdött s elbukott, még mindig parlagon hevernek?!

Vajjon egy nagy költő s a többi jelesek: egy Deák, egy Eötvös iránt lerohatjuk-e kegyeletadónak ékes sírbeszéddekl, ha az alapot, melyet ők teremtettek meg, avatlan kezekkel kimozdítani iparkodunk helyéből s a magasztos eszméket s ideálokat az egész emberiség legszentebb jogait, melyeknek megvalósításán és érvényre emelésén az elhunyt fáradozott s hévvel buzgólkodott, kiesinyes egyéni alobtíonk s taktikai fogásoknak dobjuk áldozatul?!

Vajjon hihetünk-e a kegyelet őszinteségében akkor, a midőn egy ékes prhásion, melyben az elhunyt érdemeit dícsőjtük, napokig törjük fejünk, — de ha a tette, a halott eszméinek megtestesítésére kerül a sor: gyáván visszahúzódunk, vagy épen ellenakítóba lépünk?!

Nem lehet őszinte a kegyelet, ha még forrása: a sziv s a lelkiismeret sem szabad.

És ha akkor, midőn e lelkiismeret szabadságát két kézzel kínálják nekünk, midőn alkalmat akarnak nyujtani arra, hogy ne kelljen többé pirulnunk a halott emléke előtt s ne hallanunk a szomszéd nemzetek örökös példalázásait „barbarismus”-ról, „műveltség”-ről, „éretlenség”-ről, midőn végt akarják szakítani annak, hogy nemtelen játékok őrüink legszentebb érzelmekkel s meghamisítsuk a multnak drága traditioit, — vajjon ha ekkor ugyanazok, a kik előbb a prhások leghangosabb matadorjai voltak, most kidüszített mellé kiáljták: „A mi kegyeletünk nem szorul lelkiismeret szabad ságra!” — akkor valóban mondhatunk-e egyebet, mint hogy ez esánya köpönyeg forgatás!...

Terve sikerült is fényesen.

Mihelyt János úr egyvárló német szót megtanult s egy kis útraválót is szerzett — azonnal elutaztak Bécsbe.

A nagybácsi az őszinte, derék, jóvaló fiút megszerette s mikor a gőzhajó-állomáson elbuesztott tölük — oda eszattott egy papírba takart esomagot János úr kezébe s a fülebe sugta, hogy az útköltés az, mert illő, hogy azt ő fizesse, hiszen az ő kívánságára táradtak fel.

János úr eleinte nem akarta elvenni — utóbb meggondolta, hogy jól van, hiszen rokon adja.

Bizony rokon még pedig ugyancsak jó rokon!

Felésege előtt restelte az összeget megszámlálni, de esakhamar megszökött a hajón, megnézte a pénzt s esze-veszetten futott vissza életépárjához.

Az az útköltés — nyolcvanezer forint volt.

A szerelem tehát szerencsét hozott s ebben az egészben az a legjobb, hogy e történetet nem képelet műve. Megtrétett az igazán a mit könnyű volna bebizonyítottam azzal a szép hölgygyel, a ki ha most már ez időtájt nem olyan karcsu is, mint a palma s nem is olyan piros mint a róza, hanem halavány, mint a lilium — azért mégis szép és az én János barátommal, a ki szivesen elbeszéli történetét s ma is boldog mosolyal tud csak arra tekinteni, a ki szerelmet is, szerencsét is vitt házába. D.

Talán ez is egyik hitágazata a fin de siècle felvilágosodott tanának!?

Köszönjük, de mi csak majd megmaradunk a mi egyszerű mű katekizmusunk mellett!
Veridicus.

Színház.

A mit előleges értesülések és egyes kritikák után mint fölveté kockáztattunk, valónak bizonyult. Pesti Iház Lajos társulata nem rosszabb a híreél. Látszik minden előadás, hogy ambító vezérl az egész személyzetet. Ha ez a dícséretes szellem továbbra is megmarad, nem kételkedünk benne, hogy közönségünk pártfogása is állandóvá és sürűbbé fog válni. Az idő érdemes a színházba járn.

Az évad 21-én „A dolovai nábob leányá”-val, Heregh Ferenc érdekes színművével kezdődött. Ez a darab s az előkészültre kítűzött „Lemondás” volt a nemzeti színház tavalyi sájonában a két legnagyobb sikerű darab. Heregh F., kit az elbeszélő- és tárca-irodalom terén ország-szerre kedvelnek, első színművével egyszerre tért foglalt a szinpadon is. Beközöntönek jól volt tehát választva darabja, mert úgy a mű, mint a társulat új vala előttünk. Tudtuk ugyan, hogy egy első színű mű nem lesz fogyatkozások nélkül, de ennyire sikerültnek még sem képzeltük. A drámai ensemble is szerencsével köszöntött be.

A darabban, — melynek meséjét bizonyára jól ismerik olvasóink a fővárosi hírlapok referációjából — egy délvideki urasági kastély s a közel városka huszárkaszárnyája közt bogozódnak össze a cselekvény szála. Heregh F. biztos kézzel markolt bele ebbe az érdekes társaságba. A dolovai nábob kastélya híres vendéglátó; van ott kitűnő konyha, vig társaság, mulatság unos-untalan. Központja mindennek a ház leánya, Vilma meg egy fiatal özvegy, a nábob sógornéje, kik által a gazdag gentry ősi fészkeének híre még tündöklőbb. Éppen ilyen hely val az unalmas városka elegáns huszártszerteinek. Ellátogatnak oda mind, ki rokoni kapcsol jogán, mint Szentirmay százados nejevel, ki régebbi ismeretség révén, mint Tarján főhadnagy, ki véletlen ismeretség által a parforce- vadászatoknál, mint Loránt hadnagy, ki a pezsgő-szállitmány nyomában, mint Pilitzky kadét. A főhadnagy és a hadnagy rögtön ostrom alá fogják a gazdag örökösöt, később sorsot vetnek rá és Tarján főhadnagy marad meg szerencsés hódítónak. De nem érhet célt, mert a kastély másik hölgye, Domaházyné, a csinos özvegy. Merlin bárót szelme ki Vilma férjeül. Ez a Merlin báró megveszi a dolovai birtokot, mert Jób Sándort (Gyarmathy) a nábobot, a bukás szélére sodorta a könnyelmű gentry élet, a gondatlan gazdálkodás. Vilmának persze inkább a csinos huszár tetszik, de mikor Tarján megtudja a nábob bukását, visszalép. Nem is buszítja a leánytól, hanem pájtásaival megy mulatni.

Vilma nem várt családdá lesveri, megválni készül az élettől. De a főhadnagy kemény lelkét kap Szentirmay századostól, meg nejtől, úgy hogy még egyszer meg akarja kérteni az elszegényedett leányt s igenlő válasz esetére meg lemondani is kész tiszti rangjáról. Az elkezeredett Vilma ez alatt jegyet vált Merlin báróval s egy rendkívül ügyesen megírt jelenetben találkozik Tarjánnal, a kit érdeme szerint elutasít. Tarján, ki az imént érkezett egy párbajról sebesülten, az izgalom következtében összerogy. Vilma ekkor nem bír magával, oda esik a földön fekvő sebesülten. Vilma szerelme Tarján iránt minden kétséget kizáró módon megnyilatkozávan, Merlin visszavonul. De kárpótlást talál a szép özvegyenél, a ki viszont hűgának biztosítja a kauciót. „Sze gény Tarján”, kiált föl Loránt hadnagy, a régebbi másik pályázó, „ez a sorsa: 30,000 frt. meg egy ripszbutor”.

Ez a mese, ügyes epizódokkal tarkázva, öt felvonást foglal el. Legnagyobb drámai hatása a negyedik felvonásnak van, Merlin báró és Vilma kézfogóján. Legelőkelőbb a harmadik felvonás, az intím huszáretel rajzolásával. A kapitány és neje mindig egyet beszélnek, de mindenik a maga módja szerint: Bilitzky és Loránt epizodikusi jelenete, Miska huszár intermezzója s végül a kapitány gavallores föllépése új és új oldalról mutatják be katonáikat. A dialog élénk, a darab szinzerű, egyes jelenetei drámai erőt árulnak el s a szereplők, bár sokat cselekszenek, földön jór emberek, mondhatnók csupa ismerősök. Humor és élmesség frissen árad. Csak Tarján nem értjük. Előbb léhának mutatkozik, mikor ostromot kezd a gazdag örökösön meghódítására, majd meg hirtelen takarodót fu. Magába szállása és komoly leánykérese nem tudnak ez előzmények után meggyőzni igazságukról és tartósságukról. Ez minthogy Tarján viselkedése ad irányt Vilma cselekvésének, meg Merlin báró szereplésének, ez gyengéje egyúttal a darabnak is. A többi annál életvalóidóbb.

Hogy közönségünknek tetszett, az mind a két előadásban kitént. Kifezerte mind-egyikünk, hogy a mű nincs botlások nélkül, hogy szervezetében és jellemben vannak tevedések, de azért érdekel kísérjük a cselekvényt, örvendtünk a sikerült jeleneteknek.

A mi a szereplőket illeti, csak dícsérettel szólhatunk róluk. Az összájáték, mi igen fontos e darabnál, gondos rendezésre vallott. A cimzerepet Márkus Ilona asszony adta, kit ezúttal láttunk először szinpadunkon. Természetesen jávszott; talán kissé komolyabb volt, mint hogyan Vilmát elképzelnék, de e fölfogásához hű maradt. Beszéde értelmes, de nem elég kitejög. Tarján Bagi ábrázolta sok igeyeketivel, de a szerep alapjában fekvő szervi hibával, a lélektani következetlenséggel ő sem tudott megbirkózni. Legjobban sikerülték a léha tiszt jelenetei is. Demény a kapitány. Réti a hadnagy szerepében jó minták után indultak. N. Bodroggi Lina asszony mint „huszárbaba” és „kincstári asszony” életű elem volt az előadásnak. Jelenetét a harmadik felvonásban nyitl szinen tapsolták meg. Szerződtetésével szerencsés fogást tett a direktor. Demény Albertné mint Domaházyné ügyes társalgó színésznőnek mutatkozott. Kacagató volt Beckői J. Bilitzkye.

Közönségünk érdeklődéssel kísérte az előadást, tapsolt a főbb szereplőknek.

A hét többi előadásai kevésbé voltak látogatva. „Próbaházasság” mint vasárnapi darab (22-én) megtette ugyan hatását. A bolondos vandevillen sokat nevetek, a szereplők igen élénken játszottak s Gyarmathy, Gy. Mészáros Kornélia asszony, Réti István, Beckői, R. Nagy Gyula (ügyes barleszk-zinész), Timárné asszony hálás tapsolókra találtak. Lehet, hogy Geó Károly, a szerző, sokat nem irt, vagy nem úgy irt meg, a hogy itt elmőkázták, de mikor olyan józúteket kacagunk mi is a többiekkel, mit gáncoskodjunk.

Az operette-ensemble a „Madarász” és „Királytógás” jól ismert melodiával mutatkozott be. Friss hangok, gyors tempo leplek meg kellemesen mind a két estén. A „Madarász”-ban (23-án) hallottuk először Ottinger Aranka k.a. (fejedelemsasszony) csengő mezzosopránját. A szinpad még új egy kissé előtte, szép hangját s iskolájt nem is érvényesítheti meg kellőleg; de ha már debut-je oly szerencsés volt, a tél folyamán bizonyára több sikeréhez gratulálhatunk. Remélhetőleg később érthetőbben is énekel. Gy. Mészáros Kornélia (Postás Milka) élénk temperamentuma, kellemesen éneklő fiatal tag, szép kifejező szemmel. Ma már a közönség kedvence, kinek mindig megújratják egy-két dalát. Kellemes meglepetés-számba megy Nógrádi (Szaniszló gróf) lágy, könnyed tenorja, főleg mikor a tenorino olyan otthonosan mozog a szinpadon, vagyis nemcsak magas hangokat vág ki, hanem játszik is. A baritonisták: Réti István (Ádám) és Szitai sokat mozognak, naturalista-módra énekelnek, (a mi csak a karmesternek tortura), de elég fiatalok ahhoz, hogy némi routine-ra szert tessenek. Az operette bufók: Beckői (Csórsz báró), Pesti Iház Lajos és Gyarmathy (két professor) győzik hanggal, barleszk leleménnyel, csak kuplékkal nem. Ha aztán mindannyian összekerülnek a szinpadon, van kacagás, vihögás a hátulsó sorokban.

A „Királytógás” (26-án) előadása újabb sikere volt Gy. Mészáros Kornélia asszonynak (Fjóra), kinek elevensége mellett szintelenek látszott Ottinger Aranka k.a. Lolaja. Képes Lórika k.a. (Amadi) bátor fellépésű, de bátoratlan hangú segéd-énekesnő. De minthogy Konti ez elpusztíthatatlan operettejében Fjóra a vezető, nem maradt megtapsolatlanul egy áriája sem. Nógrádi (Radzivilov) izlással énekel; Gyarmathy (Bernardó), Réti, R. Nagy Gyula azonban nem sok izlést árultak el örökös mókáikkal. Gyarmathy a szók elterítésével, Réti a náthás tüsszögés forszirozásával csak a karzatnál találtak igazán hálás publikumra. Ki önmérsékletet megbir a legbarleszkabb bufó is! Timárné asszonyról, kit majd minden este látunk anya vagy komika szerepében, jó példát vehetnénk.

Az énekkar fogyatékos; hol a nők, hol a férfiak maradnak kisebbségben, mert a másik fél túllicitálja hanggal. A karmester dolga őket arányosan szétosztani s ha a zenekarral nem akarnak lépést tartani, tudnia kell őket a helyes útra visszavezetni. A finálék most mindenkor tönkre voltak téve, legbotránysabban a „Madarász” első felvonásában s a „Királytógás” lengyel himnuszában. Itt csak tolytonos összpróbák segíthetnek, mert a líba nem a zenekarban van.

Még egy előadásról kell szólnunk. „A pezsgő”, Murai Károly bohózatos vígjátékáról (25-én). Tavaly ez a darab itt megbukott, kritikusanak meg is leekéztették a szerzőt, hogy meri vígjátéknak nevezni azt, a mi bohózat. Vagyis, hogy mer pezsgős

palackból kövidinkát önteni. A szerdai előadásán kis számú közönség gyűlt csak össze, de olyan jól mulatott azokon a kellemetlen helyzeteken, mikbe egy nászéji pezsgős belesodorta Hóka uramat. Lehet, hogy nem várt semmit a darabotól s az élénk, gyors előadás meglepte s jóízűen kacagott helyzeteken, alakokon, bárha csak ötletszerűen vannak összedobálva. N. Bodrogi Lina asszony rendkívül kedves Lotti volt; mellette Márkus Ilona asszony hideg menyecskeje, Bagó Gyula a jó barát. Réti az elgyötört férj, Gyarmathy az ételekért rajongó utazó. Beckóki a tura viselkedésű gyógyszerész. Kovacsicsné asszony a vig patikárusné, Timárné asszony a rettenetes anyós, R. Nagy Gyula és Sipos Gizella k.a. egy gyermek szerelmű pár szerepében derekasan hozzájárultak az est sikeréhez.

Egyikük sem akart a más rovására érvényesülni, úgy szólván egymás szájából kapták ki a szót s egymásnak adogatták a kilincset, úgy hogy mire a közönség szétoszlott, az volt az általános vélemény: „De jól mulattunk! Ha ilyen élénk és diszkrét marad a bohózáti ensemble, vig estékét várhatunk az „Állatszelidítő”, „Özvegy kisasszony” és „Mogondin feleség” előadásaitól, melyeket az igazgató számunkra tartogat. A nyáron a városi területi arenában ezeken a darabokon vette ki jól magát egész Budapest.

L+B.

A hosszú élet.

Kiszámította Fourier socialista, hogy az emberek akkor, ha majd általános lesz a jólét és a bőség, 144 évet fognak élni és 2–5 m. magasság mellett 200 kilogramm súlyosak lesznek. Messze lehet még ez az idő, midőn az öngyilkosságok száma növekszik, a helyett hogy fogyna. Monarchiánk hadserege magyar ezredeiben 1892-ben 172 öngyilkosság volt és 48 kísérlet, a honvédségnél 37 öngyilkosság; együtt számítva minden 10000 emberre 131 öngyilkos jutott, holott 1869-ben még csak 80 volt olyan, ki a hosszú életűek statisztikáját meghatározta.

Európában 1881-ben a százéves emberek száma 3108 volt, 1864 nő, 1244 férfi, a 60 évesek legtöbben voltak Angliában, Belgiumban, Dániában, Svájcban, 100 évesek a Skandináv félszigeten. Fogy a 100 éves emberek száma Franciaországban, de növekszik a 70 éveseké; hazánkban is 1857 óta folyton emelkedik az öregek számaránya. Az összehasonlítás azt mutatja, hogy van minden 1000 lélek között

70 éven felül, 15–70 éves, 1–15 éves	egész Európában	31	651	318
	Finnországban	21	633	346
	Németországban	25	619	356
	Svédországban	33	641	326
	Franciaországban	48	685	267

Az újszülöttek száma azokéval szemben, kik két emberöltőt értek el, a következőképpen áll minden 10000 lélek között

60 éven felül	új született	
Magyarországon	639	444
Ausztriában	760	397
Angliában	789	339
Németországban	811	386
Franciaországban	1218	254

Ebből kitévésül Magyarországon legkedvezőbb a születési létszám, de legrosszabbak a hosszú élet feltételei; ez Franciaországban épen megfordítva áll. I. Napoleon régi gárdájából 1893. augusztusban élt még 5 ember, valamennyien nyugdíjat húznak az államtól, közöttük a legfiatalabb 2 is 99 éves, de a legöregebb 102 éves. Oroszország polidai kormányzóságában Kameniec faluban 23 ember volt 1891-ben idősebb 100 évesnél, 13 férfi és 10 nő érte el a 105—114 éves életkort.

A „Hadi és más nevezetes Történetek” című munka első szakasza (Béts 1789. 645.) azt írta, hogy: Székelyvármegyének Tordata nevű helységében lakik Hornyák Mihály nevezetű ember, a ki 1672-ben szunna a levegőre.

116 éves asszony élt még 1880. áprilisban a kis-récei határ (Zala megye) Ádám nevű szőlőhegyén; szemérvé nélkül varrt, hetenkint kétszer kényeret vitt eladni a nagykanizsai hetivásárra, özvegy volt 70 év óta, gyermekeitől sem igen fogadott el ajándékok, kis szolejét kedvel munkálta. 1892. októberben 115 éves korában halt el Frutonda nővér, örmény apaca a jeruzsálemi Szent Jákob kolostorban. 17 éves korában, tehát 98 esztendő előtt lépett be a rendbe.

Az „Amerikai Nemzetor” című lap 1892. októberben azt újságolja, hogy Paltonban 117 éves korában halt el Stanton Erzsébet asszony. Ugyanezen hónapban temette el Balogh Ferenc 104 éves ember Gyomán a 8-ik feleségét, mint a Budapesti Hírlap hozza, és mivel a 9-ikkel való megesküvés fia megakasztották, balkezre vette el egy 40 éves özvegy asszonyt. Nagy baj az, ha ember tüsszent és nincs, a ki egészségére kívánja.

1892. november közepén írták a lapok, hogy Monoron 106 éves juhászbombor él, neve Márk György és még jó erőben van, két feleséget temetett el, a harmadik ma 91 éves. Ebben a hónapban halt el Kikindán Lovassy Antal 108 éves korában, végig barcolta a napoleoni háborúkat.

1893. januárban halt el Pécséset Sachsné 80 éves korában, férje 104 éves volt ekkor. Februárban Esztergomban 103 éves ember halt el, beteg soha sem volt, még halála napján is bizott az élethez; tápláléka hús, kenyér és bor volt, mikor a filokészera pusztításait látta, arra takadt, hogy legjobb lesz már elpatkolni. O-Kanizsán 114 éves asszony halt el, halála előtt pár nappal magya számlálta össze leszármazóit, ezek 72-en voltak, legöregebb lánya 86 éves, de pártban maradt. Pécséset 104 éves ember halt, de 10 év óta betegeskedett.

Hunyad megyében Brazován 1893. márciusban halt el Albescu Anna hajadon 119 éves korában. E század elején élemtől völégénye a napoleoni háborúba és nért tért vissza többé, hűségeseen várta őt menyasszonya mind haláláig, de hosszú és eredménytelen volt a várakozása. Szegeden 1893. április 7-én halt el Halász Éva asszony 117 éves korában. Napoleon idejében markotányos volt, hosszú életét szegénységben a szegedi tanýoknál töltötte végig, ez volt élettörténete. Koltán 1893. szeptemberben temették Ráchay Nándor földirtokost 80 lépett be a világra s következőképpen már most (1789-ben) életének 117-ik esztendejét számlálja. Leopold és I. József császárok alatt együtt kurocskodott a Tököllyi és Rákóczy követőivel; annak utána pedig a törökökkel való hadakozások alkalmosságával az uralkodó házat szolgálta fegyverével. Jól bírja magát még most is az ember. Lát mind két szemére derekasan.

Horváth István Rosdostóban 120 évet élt; az 1737—1739 évek közt dúlt háborúban fogták el őt a törökök és gályarabságra vitték, kiváltotta onnan Luvari Antal Rákóczy fejedelem udvari káplánja; túlélte az egész rodostói magyar telepet és 1708-ban halt el (született 1678-ban). Mikes Kelemen kéziratait ő juttatta el Magyarországra.

1875. júliusban temették Kecskeméten Hegedűs Istvánné Soós Rozáliát 106 éves korában, Marsa Lászlóné Magyar Katalint rá következő augusztusban 102 éves korában. 1876. június közepén 108 éves asszony fordult meg a polgármesteri hivatalban, hogy a szegényháznál, foltvéltel nyerjen: testileg még igen jól bírta magát és mint mondta, enni is tudna, ha volna mit. 1881-ben a népszámlálás jó erőben találta Springer Náthán és Fürst Katalint, az első 1775-ben született, az utóbbi 1770-ben. Springer Náthán elhalt 1883. augusztus elején 108 éves korában, Fürst Katalin özvegy Blau Simonné pedig 111 éves korában 1882. áprilisban.

Sikari Kata özv. Szabó Jánosné 115 éves volt 1882. szeptemberben és nehéz életmódja mellett elég egészséges és erős. Kolisch Juliánna özv. Grosz Salomonné ugyanazon évi szeptemberben halt el 102 évvel, elő leszármazottjainak a száma 205 volt. Élt még Kecskeméten 1883. augusztusban egy 115 éves asszony. Kralókból szakadt ide mint eselényl; utóbb Szabó Mátyas földműves vette nőül mint 42 éves hajadont; elég bátran járt kelt az anyóka botjával az útaikon, dicselkedve emlegette életkorát és azt mondogatta trefásan, hogy a halál őt Lengyelországban keresi, azért nem talált még eddig rá. 1893. január 11-én halt el Babszben Tóth István 103 éves korában, egészséges volt mind haláláig, lábai mondták föl először a szolgálatot, betegik alig evett főttet, hást épen nem. Ezek az esetek kecskeméti és a Kecskeméti Lapok 1892. 25—26. számaiban közzétett hasonlókkal együtt csak azt iga zolják, hogy az emberi életre kedvező vároés éves korában, sok unokája és dedunokáján kívül még 100 éves anyja is a gyászolók sorában volt.

Rosztovban a Don mellett 1893. júniusban akasztotta föl magát Dogobionko Prokop szolgálaton kívül álló 99 éves altiszt, ki szerepelt a Bereznia mellett és Lipcsénél a franciák ellen. Öngyilkossága oka az volt, hogy beleszeretett egy 16 éves lányba és az őt meghalgtatni nem akarta, sőt öreg úrnak címzett. Ezt nem bírta elviselni az öreg vitéz és elmenekült a 100 év elől, melynek a megülésére titokban folytak is már Rosztovban az előkészületek. Biharban 1893. augusztus második felében Gurahoncon 107 éves korában halt el Nikola Nikolaj földműves; élet esszenciája a szabad levegő volt, házi orvosa a mértékletesség mindenben.

Hanusz István.

IRODALOM S ZENEMŰVÉSZET.

— Uj zeneművek jelentek meg Nádor Kálmán budapesti zeneműkereskedőnél. „10 dallamos etűde” Brück Gyulától. A zongora-játék tanulásához igen alkalmas ez

a 10 etűde; mert a fűrasztó, száraz gyakorlatok helyett dallamos és a zenei érzéket helyesen fejlesztő gyakorlatokat ad. Zenetanároknak és tanulóknak igen jó szolgálatot fog tenni. A szerző művét Bartay Edénék a nemzeti zenede jeles igazgatójának ajánlotta, ki is a művet intézetében mint tantárgyat bevezette. Ara 2 korona 50 fillér. Uj nóták Pap Zoltántól címen 3 magyar dal jelent meg. E három dal a mai nap oly ritka, szívöböl szakadó dallalokhoz tartozik, melyek eredetiségükönl fogva gyors elterjedésnek örvendenek. Ara 1 korona 60 fillér. Mindkét mű megrendelhető úgy a kiadónál, mint bármely zeneű kereskedésben.

— Szükséges-e a polgári házasság? Irta egy pap. Ara 20 kr. Megrendelhető Budapesten, Kinizsy utca 29 ajtó 4. Igen felvilágosult gondolkozást előláló munka, mely a házasság lényegének polgári voltát igen meggyőzően kimutatja, s behozatalát óhajítja, mindössze a házasság kötése tartja a falusi hivatalos közegeket alkalmasnak s ezért a papokat óhajtaná a házasságkötéssel megbízatni, a kik azonban, mint az állam hivatalnokai végezőek úgy az anyakönyvek vezetését, mint a házasság megkötését.

HIREK.

— A negyedik alkaptány Gyenes Bertalan úr, állását folyó évi november hó 1-én foglalja el, egyelőre az illetőségi és azon ügyek vezetését veszi át, mely végett tulajdonképp az állás rendszerezítve lett. A többi rendkaptányok ügybeosztása tehát úgy marad, mint eddig volt. Uj beosztás a jövő év elejére várható.

— Uj jogtanár. Az egyházközségi közgyűlés Dékány István tanszékére Dr. Jászay Viktor, igen szép képzettségű fiatal embert választotta meg egyhangulag.

— Vendégzereplés. Lapunk mult számában közöltük volt, hogy a kecskeméti műkedvelő zenekara folyó hó 28-án Ceglédre, az ottani Zenekedvelők egyesületé estélyén — meghívtat kapván — közre fog működni, e hírnükre vonatkozólag illetékes helyörl azon értesítést vettük, hogy a f. hó 28-ikára tervezett estélyi közbejött akadályok miatt november hó 11-ik napjára lett elhalasztva, s az alkalommal fog uribandák Ceglédre fellépni. Mint haljuk több szándékoznak Ceglédre a banda kíséretéképp átrándulni.

— A gazdasági gőzmalom gőzfűrdőjében — a mint haljuk — az az újítás van tervben, hogy hetenkint kétszer, kedden és pénteken délután 5—7 óráig a férfiak fürödhetnek még pedig leszállított áron. Mind a két tervet, mind a férfiak délutáni fürdözése, mind az árcsökentés gondolatát igen helyesnek tartjuk. A gőzmalom társaság különben új kútat is furat, mely a jó víz hiányán lesz hivatta segítni; mert most bizony nagyon is szükségösen jut a fürdőbe a jóból.

— Gyászhir. Dékány József polgártársunk fia János élete 23-ik évében, hosszas szenvedés után 23-dikán elhunyt s temetése 25-dikén délután 3 órakor volt.

— Tűz volt folyó hó 24-én este, mely alkalommal az I-ső tized 4. népsor számú, a rom. kath. egyház tulajdonát képező bolt-negyzsög egyik félreös helyén összehalmozott torgács gyűlt ki eddig kiphatolhatlan okból. A gyorsan megjelent tűzörség a tűzet mielőtt az kárt okozhatott volna, eloltotta.

— Kolerá elözöl szökött meg 28 kubicus Soltról, kik közül 13-at, mint értesülünk, rendörségünk a solti járás szolgabírájának megkeresése folytán letartoztatták s azonnal visszakísértették.

— Játék az iskolában. Pár napja veg kaogás, élénk zsvai hallatszik a reáliskola udvarából. A tanulók új játékaikat játszáik, melyeket a tornaórákban tanulnak. Holonay Ambrus tanár nem járt hiába a budapesti játéktanfolyamra. A mint a tanfolyam vezetői odatent ajánlották, minden tornaórában megtanítja a fiúkat egy újabb játékra. A tanulók nagy kedvel játszanak, szinte abban vetélkednek, ki tudja hamarabb az új játékok. És mig eddig az óráközben legfölebb fogócska vagy lapdázás járta, most javában áll a „Róka, róka, gyere ki”, „A tyúk és kánya”, a „Fehér és fekete” stb. Minthogy pedig a gyermek új játékaik az iskolán kívül is gyakorolják, bizonyos, hogy rövid időn minden kecskeméti diák játszani fogja azokat a válogatott és változatos játékokat. Gróf Csáky Albin miniszter intenióit itt helyesen látjuk megvalósítva.

— A tolvajlások idénye közeleg. Még novemberben sem vagyunk s már is sok a lopás, betörés. 25-én a város alsó részében több betörés fordult elő. Így a Benesik testvérek eszográdi-útcái boltját ismeretlen tettesek feltörték, de nem vittek el semmit, valószínűleg arramenök elől menekültek el. Az Ürgésben négy házánl próbáltak szerencsét, de itt is csak egy helyen hatoltak le a pincébe s loptak. Egy

14 literes hordó borát ugyanis kiútták. A Muszájban Kabinyi János boltját törték be s elvittek belöle 20 ft készpénzt, egy sajtot, 100 szivart, pálinkát, pipákat, két csomó ostort s egy csomó ostoronyelet stb. Az éji őrjárat észrevette s illdözte őket, az egyik rendör rájuk is lött, de eredménytelenül s elmenekültek a szölok közé. Körülbelöl öten voltak a valószínűleg cigányok. Ugy haljuk, a műkertesznél is próbáltak szerencsét, de onnan elzavartattak s a kórházfényelőhöz mentek — persze onnan nem volt mit elvinni. Bűnlejek vannak, s így a rendörség kézrekerítheti a tetteseket.

— Cselödváltozás. Már már itt van a cselödváltozás fontos pillanata, november 1-én — de a cselödügy rendezése még mindig várja az elintézetést a főkapitány főkjában. Igen szép, igen derék, — nem is jó az az elhamarkodás. Igazán derék volna, ha a főkapitány úr érkezettnek vélné már az időt megönsülésére, hogy megtudná, mi az a cselödfogadás.

— Hivatalos hirdetmünyt bocsátott ki a rendörség az elhullott állatok kezelését illetöleg. Felhívjuk a közönség figyelmét a hirdetmüny azon részére, mely int, hogy a megbetegedett a rendörségnek be kell jelenteni s az elhullott állatot sem ipari, sem egyéb célra felhasználni rendöri engedély nélkül nem szabad, s a törvény ellen vétőt 100—300 frtig terjedő büntetés sújtja.

— Illetékelen követetvám szedés. Ugy tudjuk, hogy a vasúti pénztárnok által kezelt követetvám métermázsánkt 2 kbrban van megállapítva s hogy mégis, miként bannak el a dologgal mutatja az, hogy a mult heten szerkesztönknek érkezett gyors szállítmány után, melynek súlya 35 köb volt — 8 kr. követetvámot vettek s ráadásul 2 krt az isten tudja miért? Felhívjuk e körülményre az állomásfönök úr figyelmét.

— Építkezéseink. Az idén igen sok épület emelkedett s a mult heten is egy-néhány építész fejeztetett be. Igazán örvendetes a haladás e tekintetben — csak volna olyan szakértő, a ki az épület izletelensége felhívna az építész figyelmét.

— Zenetanítás. Egy bécsi conservatorium végzett jeles képzettségű úr hajlandó volna ének, hegedű vagy zongora órákat adni. Az illető nevével szivességböl szolgál a szerkesztönség s ugyan ott utasítást kaphat, a kinek bérbe adandó zongorája van.

— Dohányzserzés. Szabó Béla matkói birtokán levő dohánypajta 22 ént feltörték s onnan 8 kötel dohányt elvittek. A gyanú Rófi János és Repka Farkas Jánosra esett, s a rendörség meg is találta náluk a dohányt, a melyről azonban azt állítják, hogy ismeretlen embertől szereztek.

— Eljegyzés. Kelemen Bertalan Budapestről eljegyezte Sasvári Irén kisasszonyt Kecskeméten.

Törvénykezés.

— Idyll. A cselengéri pusztán élt Rabi Mátyas uram kedves oldalbordájával idyllikus boldogságú házass életet. Egyszer azután, azaz hogy a többi között egyszer — valószínűleg erős borközi állapotban — eszébe ötlött, hogy változatosság kedvéért megverni a feleségét. Az asszonynak azonban sehogyssem tetszett ez a furcsa szörakozás, kapta hát magát s elmenekült id. Németh János házába. Jó Rabi Mátyas utána. De az öreg Németh nem engedte az asszonyt, hanem neki dölt az ajtónak fiával együtt s kiinn hagyta a szabadban a dübögő úr urat. Az se vette trefára a dolgot, hanem kitördította a sarokvasat helyéböl s belökvén az ajtót, csapott nagy patáliát. Magánlakésért címen panaszolta be Rabi Mátyas id. Németh János a kecskeméti kir. törvényszéknel, a hol Rabi töredelmes vallomást tett s avval meenteződött, hogy „nagyon szerette azt az asszonyt”. Ez az óriási szerelm annyira meghatotta Németh Jánost, hogy visszavonta panaszát. A törvényszék ennek alapján vádlottat felmentette.

— Malac-história. Horváth Imre, jászkereszegyházi lakos nagyon megsomjazott egy jó pohár borra. Benézett hát a szomszédházhoz özv. Németh Istvánnéhoz. Mivel pedig a szomszédasszonyt nem találta odahaza, hát elnézett a hátsó udvarra és más foglalkozás hiányában elemelt az öblöl 3 gyöngye malacokskát. Másnap aztán beküldte a feleségével a vásárra, a ki el is adta azt — természetesen passus nélkül — Kolozsánél, ez meg tovább adta Ugrina Lajosnak, a ki meghizlalta és jó áron eladta a hosszú szivontagságok közepette immár disznókká fejlődött malacokat. A kecskeméti kir. törvényszék f. hó 26-án tartott ez ügyben végtárgyalást és Horváth Imrét 6 havi, feleségét 3 heti börtönröletre, Kolozsát és Ugrinát pedig 10—10 ft pénzbüntetésben marasztalta, egyúttal 30 frtban állítványt meg a malacok értékét, melynek megtérítésére a vádlottakat egyetemlegesen kötelezte.

Jurista.

VASUTI MENETREND

1893. október 1-től.

Table with 4 columns: A vonatok megnevezése, Indulási idő, Érkezési idő, and route information for Budapestre, Kecskemétre, and Szegedre.

Felolós szerkesztő: DALOTTI ÖDÖN.

NYILTTER.

Egészselyem, mintázott Foulardokat (mintegy 450 különböző fajban), méterenként 85 krtól 3 frt 65 krig...

Hurutos bántalmaknál nevezetesen a légzőszervek hurutjánál, náthánál stb. MATTONI-FELE GISSHÜBLER

Jutalmazó képviselőtel talál egy a legjobb hitelű bankcégnél egy egyáltalán bizalmat érdemlő, kereskedőleg forgalomban álló...

Lanolin-Cream-szappan a nemzeti illatszert-gyárból, Bécsben felülmulhatlan durva és egyenetlen arcból...

Árverési hirdetemény.

A felső alpári pusztán, az úgynevezett szikrai közlegelőből szőlőföldeknek ujabbban kijelölt, s a város ottani téglánegető...

GYARJU-RENDSZER Legnagyobb védelem hidegség és fagyosság ellen. Benger-féle egyedül valódi Normal-alsóruhák. Fornheim Arnold keztyűsnél nagykorúsi-útcán.

15.356. Eln. 1893. Pályázati hirdetemény. Kecskemét város törvényhatóságánál egy 580 frt fizetéssel és 120 frt lakbérrel javadalmazott fogalmazói állás...

A világ legjobb fénymáza! FERNOLENDT fénymáza. BÉCS. Gyár alapított 1835-ben. E fénymáz vitriol nélkül sült...

Elvünk minden tekintetben a szolid és realisság. Új üzlet megnyitás. Tiszteletteljesen értesítjük a n. é. közönséget, hogy helyben a Szt.-Ferencnd bérházában (volt Pacsu-féle helyiség) november hó 1 sején egy a mai igényeknek teljesen megfelelő női- és úri-divatárú üzletet nyitunk.

Elvünk minden tekintetben a szolid és realisság. TÚZIFA ELADÁS. Van szerencsém a n. é. közönség becses tudására hozni, miszerint kitünő minőségű Tölgy- és akácafát méterenként a legolcsóbb árban házhoz szállítom, úgymint vagonkénti 100 mm. megrakva kitünő tölgyhasáb tűzifa bármikor azonnal kapható.

WILHELM MAAGER'S DORSCH Lebertran. Ez az első orvosi tekintetű által megvizsgált és könnyű emészthetőségével fogva gyermekeknek is alkalmas...

Eddig fölülmulhatatlan! Maager Vilmos-féle valódi, tisztított DORSCH májolóaj törvényesen védett csomagolásban Maager Vilmostól Bécsben. Az első orvosi tekintetű által megvizsgált és könnyű emészthetőségével fogva gyermekeknek is alkalmas...

16.306. 1893. Hirdetemény. A kecskei út melletti szentkirályi korcsma, malom s az ezekhez tartozó 6 hold föld, a f. 1893. évi november hó 1-ső napjától számítandó hat évre haszonbérbe fognak adni...

16.209. 1893. Hirdetemény. A kúnzentmiklósi-út és a Mária-kápolna közötti csordajárásból kiosztott földekből az első árveréskor jóvá nem hagyott első 3 részletnek; valamint a folytatólag ugyan ott kihasított 2 részlet földnek, a f. 1893. évi szeptember 29 ik napjától számítandó 6 évre leendő haszonbérbeadására az újabb árverés f. évi november hó 11-ik napján reggel 9 órakor a helyszínen fog megtartatni, melyre haszonbérleti akarók, minden egyes részlet után betendő 25 forint bántépénzzel ellátva, ezenel meghivatnak.

Főnyereség 500,000 Mark. Szerencsekimutatás. A nyeresémet biztosítja az állam. Meghívás résztvevésre nyereség-esélyében a Hamburg állam által biztosított nagy pénzorszájátéknak melyben 10 millió 452,425 markot okvetetlen nyerni kell. Ezen előnyös pénzorszájátéknak — mely 110,000 sorsjegyet tartalmaz — átvételkor 50,000, a 4-ed rendben 65,000, az 5-öd rendben 70,000, a 6-od rendben 75,000-ra, a 7-ed rendben 200,000-re és a 300,000 Markos osztalommal osztog 500,000 Markot.